

РЕШЕНИЕ

№ 599

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11012** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 62 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на В. Д. С., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в ЗО „К.“ към Затвора С. чрез адвокат С. Т. срещу Заповед № Л-4206/06.10.2020г. на Зам. Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено В. Д. С. да бъде преведен в Затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание. Жалбоподателят счита оспорената заповед за немотивирана, противоречива, необоснована и материално незаконосъобразна. Моли съда да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответникът – Зам. Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Лишеният от свобода В. Д. С. е постъпил в Затвора С. на 16.03.2020г. за изтърпяване на наказание в размер на 14 години лишаване от свобода съгласно определение по НЧД №1204/2020г. по описа на СГС, приета за изпълнение присъда на В. – 7 години

ефективно и 7 години УПО, приведено в изпълнение с начало 17.08.2017г., при първоначално определен общ режим, открит тип.

Видно от удостоверение за настоящ адрес изх.№ 3144/06.07.2020г., издадено от длъжностно лице при СО, район „О. купел“, считано от 06.07.2020г., В. Д. С. е заявил за свой последен настоящ адрес : в [населено място], кв. С., [улица]. Съгласно представеното в съдебно заседание удостоверение за постоянен адрес изх.№ 326/1 от 19.01.2021г., издадено от длъжностно лице при СО, район „О. купел“, постоянният и настоящият адрес на жалбоподателя съвпадат и те са на посочения по-горе адрес в [населено място].

С оспорената Заповед № Л-4206/06.10.2020г. на Зам. Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл.58, т.3 от ЗИНЗС, т.3.1 от Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, във вр. с чл.62, ал.1, т.3 от ЗИНЗС, е наредено В. Д. С. да бъде преведен в Затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание. Мотивите на административния орган са, че лицето е с постоянен адрес в [населено място], а приложеното удостоверение за промяна на настоящия адрес в [населено място] е от 06.07.2020г. – след постъпването на лишения от свобода в Затвора С.. Извършена е проверка съобразно чл.40а от ППЗИНЗС, като е установено, че С. поддържа контакти и е посещаван на свиждане предимно от лица, заявени като „познат“, еднократно от „друг роднина“ и „брат“ с адреси [населено място], няма такива с посочен адрес [населено място].

Заповед № Л-4206/06.10.2020г. е връчена на жалбоподателя на 12.10.2020г.

Със заповед № Л-1069 от 27.02.2020г. Главният Директор на Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията", при Министерство на правосъдието е упълномощил Заместник-Главния Директор на Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията" Ц. Ц., да премества лишени от свобода от един затвор в друг в случаите, предвидени в чл. 62, ал. 1, т. 1-3 от ЗИНЗС.

Със Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл.13, ал.2, т.1 и чл. 58 от ЗИНЗС е направено разпределение на лишените от свобода по затвори, поправителни домове и и затворнически общежития. Съгласно т.3.1 от Заповед № Л-919/08.03.2017г. осъдените лишени от свобода от открит тип да се настаняват в затворнически общежития от открит тип, както следва : в затворническо общежитие „Самораново“ към Затвора [населено място] дол за лишените от свобода от области Б., П. и К..

Административен Съд С. - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът намира, че е сезиран в преклузивния срок за оспорване, от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат нейни права и законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

По силата на чл. 62, ал.1 от ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", като в т. 1-4, са предвидени различни предпоставки, при които то може да бъде осъществено. Това са следните хипотези:

1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода;
2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание;
3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти;
4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода.

Видно е от доказателствата, че в конкретния случай не е налице никое от гореизброените обстоятелства. Самият административен орган не излага и подобни твърдения в обжалваната заповед. Последната се позовава на разпоредбата на т. 3, съгласно която преместването може да се осъществи по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти. В същото време, не се твърди, а и липсва такава молба на близките или на лишения от свобода. Горното налага извода, че при постановяване на оспорения административен акт е липсвало правното основание, въз основа на което същият е бил издаден.

В случая се налага извода, че ответникът е направил опит с процесната заповед да отстрани допуснатата своя грешка при първоначалното настаняване на лишения от свобода, който към този момент е бил с постоянен адрес [населено място]. От една страна, такава хипотеза е извън обхвата на изчерпателно изброените в чл. 62, ал.1, т.1-4 от ЗИНЗС. От друга страна, междувременно и преди постановяване на обжалвания акт, тази грешка е отстранена от самия лишен от свобода, който е променил своя постоянен адрес в [населено място].

Предвид горното, обжалваната заповед за преместване на лишения от свобода В. Д. С. е издадена без да са налице изискуемите материално-правни предпоставки. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноски, съгласно представените доказателства, платими от ответника. Същите възлизат в размер на 310 лева, от които: 300 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съгласно договор за правна защита и съдействие и фактура и 10 лева – внесена

държавна такса.
Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № Л-4206/06.10.2020г. на Зам. Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено В. Д. С., изтърпяващ наказание лишаване от свобода в ЗО „К.“ към Затвора С. да бъде преведен в Затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – С. да заплати на В. Д. С., ЕГН [ЕГН], понастоящем в затвора [населено място] дол съдебни разноси в размер на 310 /триста и десет/ лева.

Решението е окончателно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: